

Mily messze van éntőlem már az ég.
Mily messze vannak már a csillagok,
az Üllői út is mily végtelen.

Az elhagyott vasárnap-éjszakán
izzó kohóként ég a klinika.
Zúgnak sötétben a kórházi fák.

A hosszú úton könny van és szemét.
Vér és szemét, csak bánat és szemét.
Emlékeink lombja is szemét.

Cél nélkül itt egy ember mendegél.
Olyan az arca, mint a tükör,
amelybe egyszer éjjel néztem én.

Próbál fütyülni, szája megvacog.
Előre néz, megáll, most visszanez.
Egy vaskorlátra ráborulva sír.

1923

(*ÖI*, 389–390. old.)